

**Drogi Jakubowe
znaczenie dla Europy.
Camino - wczoraj i dziś.**

Pielgrzym, pątnik – człowiek odbywający wędrówkę do miejsca kultu, uczestnik pielgrzymki.

Słowo pochodzi od łacińskiego **peregrinus** - cudzoziemiec. W przenośni: osoba wiele podróżująca po świecie. Etymologia pojęcia "pielgrzym" sięga starożytnej Grecji. Termin "**per-epi-demos**" oznaczał cudzoziemca, nierezydenta, czy też przygodnego podróżnego

W wiekach średnich powstały
**różne formy
pielgrzymowania:**

peregrinatio ad loca sancta

– pielgrzymowanie do
miejsc świętych,

peregrinatio ad limina

sanctorum – nawiedzenie
miejsc, w których
znajdowały się groby
męczenników.

Dante Alighieri w "Vita Nuova" **dzieli pielgrzymów** na trzy grupy:

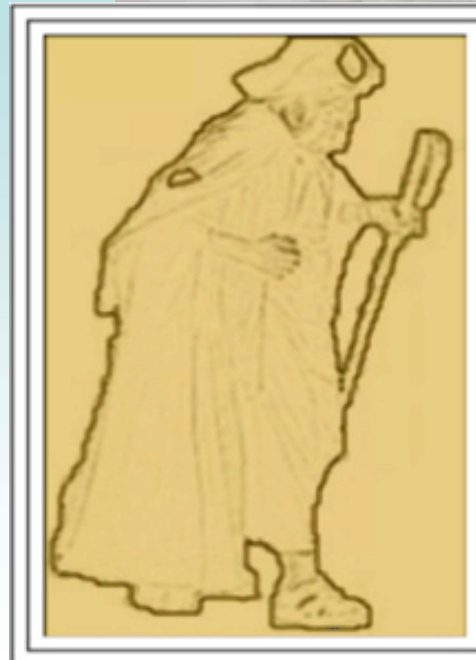
palmieri –

zmierzających do
Ziemi Świętej,

romei – wędrujących do
Rzymu,

peregrini –

pielgrzymujących do
Santiago de
Compostela.

Zdaniem
Dantego tylko
pielgrzymujący
do grobu
Świętego
Jakuba w pełni
zasługują na
miano
"pielgrzymów"

Kim był Święty Jakub?

Jakub Większy

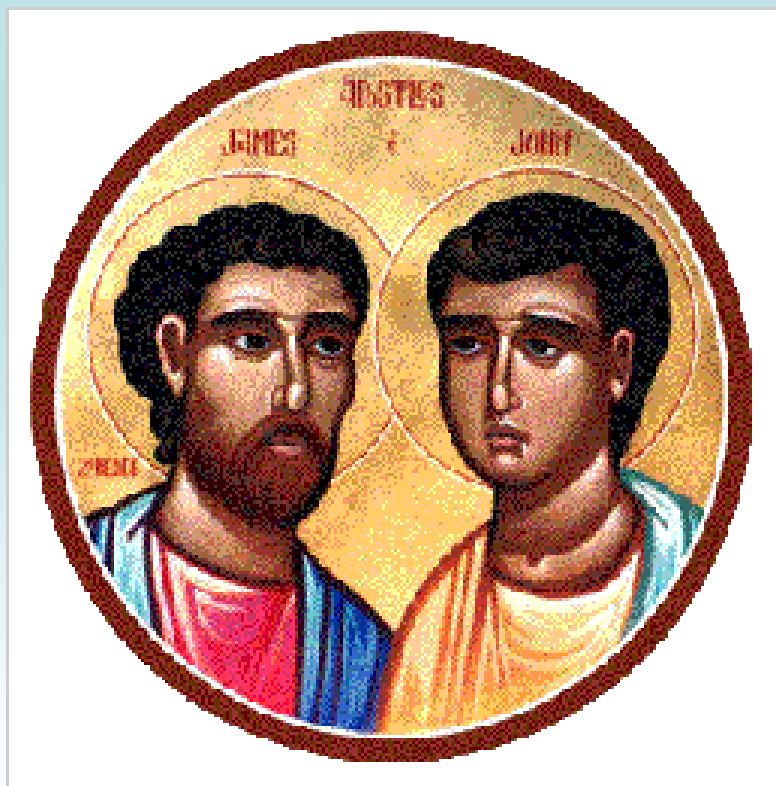
był rodzonym bratem świętego Jana (Mt 4, 21-22),
synem rybaka Zebedeusza.

Mieszkał prawdopodobnie nad Jeziorem
Galilejskim (Kinneret).

Matką jego była Salome, należąca do grona osób
towarzyszących i posługujących Jezusowi (Mk 15,
40).

Wraz ze swym bratem jako pierwsi (zaraz po
apostołach Andrzeju i Piotrze) zostali powołani
przez Chrystusa do służby apostołskiej
(prawdopodobnie nad rzeką Jordan).

Jakub należał do uprzywilejowanych uczniów Chrystusa, którzy byli świadkami wskrzeszenia córki Jaira (Mk 5,37) przemienienia na górze Tabor (Mt 17, 1; Mk 9, 1; Łk 9, 28) oraz modlitwy w Ogrójcu (Mt 16, 1-37).

Jakub i Jan znani byli z porywczego charakteru, dlatego też Chrystus nazwał ich synami gromu (Łk 9, 54; Mk 3, 17 - Bene-Regesz).

Krótko o Jakubie...

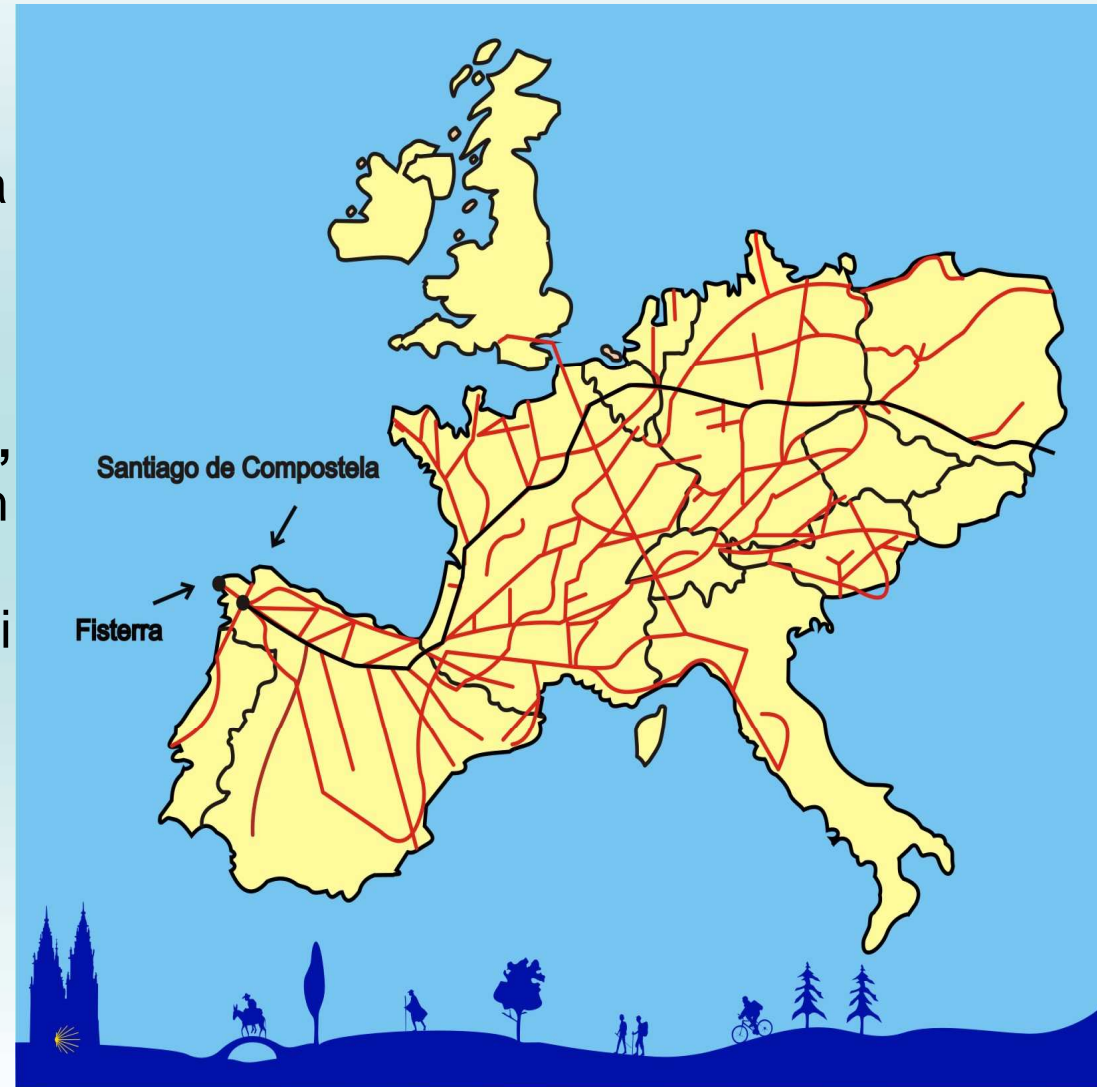
Miejsce urodzenia	Betsaida (Galilea)
Data śmierci	43 lub 44 - Judea
Wspomnienie	25 lipca (kat.), 13 maja i 13 lipca (praw. wg kal. greg.)
Atrybuty	bukłak, kij pielgrzyma, księga, miecz, muszla, torba, turban turecki, zwój
Patron	Hiszpanii, Portugalii, zakonów rycerskich oraz m.in. rybaków, aptekarzy, drogistów, pielgrzymów, robotników i żebraków
Szczególne miejsca kultu	Santiago de Compostela

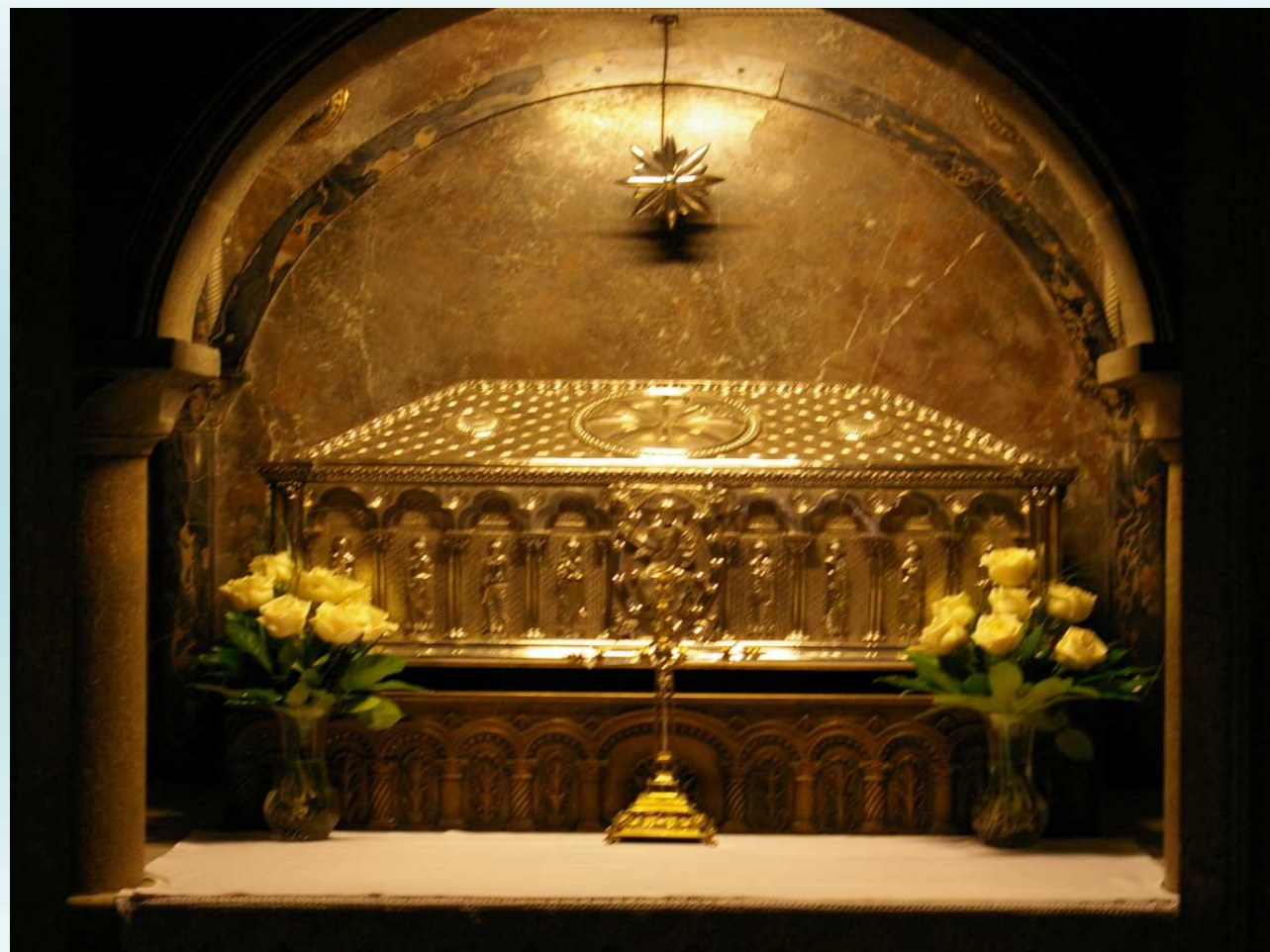

Historia pielgrzymowania do Santiago de Compostela sięga **IX wieku**, ale w średniowieczu Camino stało się najbardziej uczęszczanym szlakiem pielgrzymkowym zachodniej cywilizacji. Jednym z największych zwolenników Camino był **papież Kalikst II**, który w 1152 r. opublikował dzieło, **Codex Calixtinus**, stanowiące w swojej V części dokładny opis szlaku i przewodnik, do dziś uznawany jako najlepsze źródło wiedzy o korzeniach Camino.

Europę spowiła **pajęczyna dróg** pielgrzymkowych wiodących do Santiago de Compostela, z południa **Hiszpanii, Portugalii, Francji, Wielkiej Brytanii, Irlandii, Szwajcarii, Włoch, Belgii, Holandii, Niemiec, Austrii, Węgier, Chorwacji a nawet z Polski.** W tym okresie na szlaku rozwinęły się i powstały liczne osiedla, miasteczka i miasta, a w nich kościoły, zakony, schroniska i szpitale dla pielgrzymów. Ślady tego zachowały się do dziś i są atrakcją turystyczną, a także podstawą infrastruktury dzisiejszego Camino de Santiago.

Pomeranian Way of St James

Re-vitalisation of the European
Culture Route in the South Baltic Area

